(گل - ٢٠)

جڏهن رام راڪيءَ، ڏڪ رهيڻيءُ

پرماتما پنهنجي يوگ مايا جي سهائتا سان، هن سنسار جي اِلاهي وڏو کيل (ناٽيه شالا) رچيو، جنهن ۾ پاڻ ٿي سائين بابا جو روُپ ڌاري، ليلائن جي ذريعي، پنهنجو پارٽ اَدا ڪيائين.

هڪ ڏينهن مسجد جي آرتيءَ کانپوءِ سائين بابا، مسجد جي ٻاهر اچي پاسو وٺي بيٺا ۽ پنهنجي هٿ سان ڀڳتن کي "اُديءَ" پرساد ورهائڻ لڳا. ڀڳت ڳڻ نمبر وار اچي، باباجن جا چرن ڇهي پوءِ پرساد وٺڻ لڳا. بابا پنهنجي هٿن سان هرهڪ جي مٿي تي"اُدي" جو تلڪ پڻ لڳائيندا رهيا.

ڪڏهن ڪڏهن موُج ۾ اچي خاص نالا وٺي چوندا هئا ته "او ڀائوُ، هاڻي وڃي ڀڄن ڪر- اِيءُ اَنا، تون ٻه پنهنجي گهر وڃ. ٻاپوُ، تون ٻه وڃي ڀڄن ڪر." اهڙي طرح هرهڪ ڀڳت کي ڪجهه نه ڪجهه چئي، سڀني جا دل خوش ڪري، پوءِ موڪل ڏيندا هئا. اُهي سڀاڳا ڏينهن وري حياتيءَ ۾ ملڻا ناهن. اُنهن اَڻ وسرندڙ ڳالهين کي ياد ڪري، هميشه ٻه ڀڳت ساڳيو دل جو آنند

محسوس ۽ انڀو ڪندا آهن.

هڪ ٻيو ڀڳت داس گٽو ”ايشو اُپنشد“ تي ٽيڪا لکڻ پرارمڀ ڪئي. هن اُپنشد ۾ ويدڪ سنهتا جي منترن هڻ ڪري، منتر اُپنشد پڻ چوندا آهن ۽ هن سان گڏو گڏ يجروير جي آخرين (۴۰) چاليهين اڌياءَ شامل ڪرڻ ڪري، وا جسنيپي ”سنهتو اُپنشد“ جي نالي سان پڻ پرسڌ آهي ۽ ٻين اُپنشدن ۾ سريشٽ ليکيو ويندو آهي، ڇو ته هن گرنٿ ۾ ئي، مکيه وشيون، آتم تتو، ورڪٽ ستت جي جيوني گذارڻ ڪرم يوگ جي سڌانتن، آتم سيپڌي آدرش جيون جي باري ۾ منتر ڏنل آهن.

اُهڙي مکيه اُپنشد جو پراڪرت ڀاشا ۾ پورو پورو ترجمو ڪرڻ ڏکيو ڪم آهي. شري داس گٽو هن اُپنشد جو”اوويچندن“جو اُنواد ته ڪيو پر هو سار تت گرهڻ ڪري نه سگهيو. جنهن ڪري کيس سنتوش ڪين آيو. ٻين ودوانن سان ان باري ۾ ڇگو ئي وادوواد ڪيائين پر تڏهن به سندس شنڪائون نورت ڪين ٿيون. ان ڪري داس گٽوءَ کي خيال آيو ته اهڙي مکيه اُپنشد جو واستوڪ يعني سچو ۽ پورو پورو اُرٿ صرف اُهو ئي سمجهائي سگهندو، جنهن خود آتم ساکياتڪار درشن ڪيو هجي. تنهنڪري ئي شرڊيءَ ۾ اچڻ جو فيصلو ڪيائين. جڏهن کيس باباجن سان ڀيٽ ٿي، تڏهن هن

پنهنجون شنڪائون باباجن اڳيان پيش ڪيون ۽ پرارٿنا ڪئي ته ڪرپا ڪري، شنڪائون دور ڪريو."

شري سائين بابا، آشيرواد ڏيئي چيس ته "چنتا نه ڪر. ڪنهائي ڪاٻه ڪانهي پر جڏهن تون "ولي پارلي" ويندين تڏهن ڪاڪا ديڪشت جي نؤڪرياڻي، پنهنجون اِهي شنڪائون نورت ڪندي." حاضر سنگين سمجهيو ته باباجن چرچو ڪري رهيا آهن ۽ چوڻ لڳا ته "هڪ اَڻ پڙهيل جت نؤڪرياڻي، اَپنشد جا منجهيل معاملا ڪيئن حل ڪري سگهندي!" پر داس گڻوءَ کي وشواس هو ته باباجن جو وچن اَستيه ڪڏهن ڪين ٿيندو، ڇو ته هو ساکيات برهم روپ آهن.

باباجن تي پورن وشواس ڪري، داس گڻو ولي پارلي ۾ پهچي، ڪاڪا ديڪشت جي گهر اچي ٽڪيو. ٻئي ڏينهن جڏهن صبح جو مٺي ننڊ جو آنند ماڻي رهيو هو، ته سندس ڪن تي هڪ نوڏن بالڪا جي سندر پچن ڳائڻ جو آواز پيو. ڀڄن جي مکيه وشيه هئي هڪ لعل رنگ جي سندر ساڙهي، جنهن تي زريءَ جو ڪم بلڪل اُوچو ڪيل آهي ۽ اُن جي ڪنارين ۽ ڇيڙي تي کهڙو نه سنو ڀرت ڪيل آهي. داس گڻوءَ کي اُهو گيت اهڙو ته وڻيو جو ڪٽ تان اُٿي ٻاهر ڏسڻ آيو ته ڪير ويٺو ڳائي.

ڏٺائين ته ڪاڪا صاحب جي نؤڪرياڻي "نامِيا" جي

نندي پيڻ ڳائي رهي آهي. اِها ننڍي ڇوڪري ٻرڻ ملي رهي هئي ۽ سندس بدن قاتل ڪپڙن سان ڍڪيل هو. اهڙي غريب حالت ۾ ڇوڪريءَ جو مڌر آواز ٻڌي داس گڻوُ کي اُن ننڍڙن ڇوڪريءَ تي ديا آئي ۽ ٻئي ڏينهن داس گڻوُ، شري ايم وِي پرڌان کي پرارٿنا ڪئي ته ”هن ٻالڪا کي هڪ سٺي ساڙهي وٺي ڏيو.“ پر شري پرڌان (راءِ بهادر) وري ساڙهيءَ بدران ڇوڪريءَ کي ڌوتيءَ جو جوڙو ڏنو، جو وٺي ڇوڪري اهڙي ته خوش ٿي، جهڙي ڪنهن ٻڪايل کي کاڌي ملڻ تي خوشي ٿئي.

ٻئي ڏينهن ڇوڪري ڌوتيءَ جي ساڙهي پهري آئي ۽ ڏاڍي خوشيءَ وچان موج ۾ اچي ناچ ڪرڻ لڳي ۽ ٻين ٻالڪائن سان ”ڦگڙي راند“ کيڏڻ ۾ محوُ رهي. وري ٻئي ڏينهن، سائين قاتل ڪپڙن ۾ اچي ٻرڻ صفا ڪيائين پر سندس منهن تي اُهائي مرڪ هئي، جهڙي ساڙهي پائڻ ڏينهن تي! داس گڻوءَ کي عجب لڳو ته جنهن ڇوڪريءَ کي نئين ساڙهي به ملي آهي پر هوءَ اُها گهر ۾ رکي، سائين قاتـــل ڪپڙن ۾ آنند ماڻي رهي آهي ۽ سندس منهن ۾ نـــراشا جي ڪابه نشاني ڏسڻ ۾ ڪانه ٿي اچي! تنهنجي معنيٰ ته دک ۽ سک جو اُنڀؤ من جي حالت تي مدار ٿو رکي ۽ نه نئين يا پراڻي قاتل ڪپڙي تي.

اوُنهي سوچ ڪندي، آخر اِن فيصلي تي پهتو تہ ”يڳوان جيڪي ڏنو آهي، تنهنتي راضي رهڻ ۾ ئي سچو آنند سمايل آهي. اسان کي سماڌان ورتي ڌارڻ گهرجي ۽ نسچيہ پوُرڪ سمجهڻ گهرجي تہ پرماتما، جو سيني پراڻين ۾ وياپڪ آهي، تنهن جي ديا سان ئي اسان کي اُها اِستتي ملي آهي، جنهن ۾ اسين هن وقت آهيون. تنهڪري اُن حالت ۾ راضي رهڻ ئي اسان لاءِ لاڀدايڪ ٿيندو.“

مطلب تہ نوڏن بالڪا کي قاتل ڪپڙا پارائڻ يا ٽئين ساڙهي ڏيارڻ ۽ بالڪا جو ساڙهي قبول ڪرڻ، سڀ ايشور جي پريرڻا سان ئي ٿيو. اِها اُپنشد جي سکيا، داس گڻوءِ کي پرتکيہ روپ ۾ ملي ويئي يعني تہ جيڪي بہ اسان کي مليل آهي يا ملندو، اُهو پرماتما طرفان مليل سمجهي، هر حالت ۾ راضي رهڻ گهرجي. سڀ ڪجهہ پرماتما جي اِڇا موجب هلي رهيو آهي. تنهڪري ايشور جي اِڇا ۾ راضي رهڻ ۾ ئي اسانجو ڪلياڻ آهي.

”ميري رامراءِ، جئہ راکهہ تئہ رهيئي“ (گوروا ڻي)

باباجن جيتوڻيڪ شرڊيءَ کان ٻاهر ڪڏهن بہ نڪتا ڪين هئا تہ بہ ڪن کي مڇندرنگڙ ڪن کي ڪولاپور يا شولاپور ۾ ساڌناٿن ڪرڻ لاءِ موڪليائون! ڪن کي درشن ڏينهن جو، ڪن کي رات جو ۽ ڪن کي وري

سپني ۾ درشن ڏيئي، سندن اڇائون پوريون ڪيائون
داس گٽوُ کي به ولي پارلي موڪلي، غريب نؤڪرياڻيءَ
معرفت سکيا ڏيڻ جي ليلا به پاڻ ئي ڪيائون، جيتوڻيڪ
پاڻ هر طرح سمرت هئا. مطلب ته پريوءَ جي سنتن جا
طريقائي پنهنجا آهن.

”نيري گت مت تمهي جاني.“ گوروائي

ايشو اُپنشد ۾ نيتي شاستر سنبنڌي ۽ اُڌيـاتمڪ
وشين تي اُپديش آهن. پهرئين شلوڪ ۾ چيل آهي ته
ايشور سڀني شين ۽ جيون ۾ تاڃي پيٽي وانگر سمايل
آهي. بيو مکيه اُپديش اِهو آهي، جيڪي بـــ ايشور
ڪرپا سان پراپت ٿئي، اُن ۾ آنند سان گذارڻ گهرجي.
اسان کي درڍ نشچيه رکڻ کپي تـــ ايشور سرو شڪتيوان
آهي، تنهن ڪري جيڪي اسان کي ڏئي ٿو اُهوئي اسان
لاءِ فائيدي مند آهي، تنهن ڪري پرائي ڌن هٿ ڪرڻ
جي ترشنا کي روڪڻ کپي.

اِنسان جي چرتر جي باري ۾ مکيه اُپديش آهي ته
پنهنجن فرضن کي، ايشور اِڇا سمجهي، اُنهن جي پالنا
ڪري، پنهنجي حياتي گذارڻ کپي. فرضي ڪرمن ڪرڻ
۾ آلس ۽ سستي ڪرڻ ڪري، جيو ڌرم تـــان ڪري
پتت ٿئيتو. اسان جو آدرش هئڻ کپي، نشڪام ڪرم
ڪري، ڦل جي اِڇا نه رکي، سڀ ايشور ارپڻ ڪرڻ.
جيڪو پراڻي ائين ڪندو، سوئي آتم سروپ جو درشن

ڪندو ۽ سيني پراڻين ۾ پنهنجو درشن ڪندو. اِنهيءَ منزل تي پهتل شخص، موه ۽ سک دک کان مٿي چڙهي وڃيتو ۽ ايشور سان ملي هڪ ٿي وڃيتو.

١- ”گور ڪرپا جهه نرڪهُ ڪيني،
تهه اِهه جگت پڇاڻي (رمز سمجهي)
نانڪ لين ڀئيو گوبند سڱُ،
جڻ پاڻي سنگه پاڻي.“ گورواڻي
٢- اُستت لندا ناهه جهه، ڪنچن لوهه سمان
کهه نانڪ سن ري منا، مکت تاهه تيءِ جان
٣- سک دک جهه پرسيءُ نهي، لوڀ موهه اَيمان
کهه نانڪ سن ري منا، سو مُورت ڀڳوان.“
گور واڻي